

Publicerad 2005-07-20 06:15 av Peter Stjerngrim

Nattliga tankeflöden - hämningslöst utan redigering och andra befrämjande missöden

I månens sken

Min blick
är som betvingad
av mörkret
fångad i flödet
av månens sken
där jag sitter
i en vrå på stranden
lutad mot en fuktig
kall
hård sten

Vid horisonten
tornar molnbankarna
upp sig
sida vid sida
rad efter rad

En strimma ljus vid horisonten
väcker mitt hopp om
en bättre morgondag

Mitt hjärta
säger Välkommen!
Men min tanke
är som vore den bevingad
flyktigt nära
allt för svag
för att min vilja bära
En vilja till jag vet inte vad

I söder
mörkret ännu gryningen
betvingar
I norr och väster
ett svagt rosenskimmer
jag stilla tyst förnimmer

I öster

bortom horisonten
mörkret ännu råda
Ryser inför minnet
av alla röster
från det förflutna
som tvingade mig
att in i min egen framtid
skåda

Molnbankarna
lyser upp
i blixstens sken
Allt emedan
jag söker fly
vad minnet
låter mina tankar
förebåda

Ett gungfly
av ett förgånget
förflutet
Gömt
men ej glömt
om än förslutet

Känner smärtan
än en gång
bryta upp de sår
som redan
är uppbrutna
oläkta svarta hålrum
Förträngda och begravda
redan vid alltför unga år

Nu återväckta

Tiden läker inga sår!
Ju mer jag smärtan förträngt
ju mer jag förlängt
och förstärkt sambanden
med det förgångna

Det känns

när minnet
av den brännande
smärtan
i djupet av min själ
och i hela mitt hjärta
får mig att känna
skygglapparna rämna

Det bränns

av allt för många
svarta eldar
aldrig någonsin släckta
blott i det fördolda
i all hast väl övertäckta

Vill fånga dagen
vågar inte somna
än

Snart,
alldeles snart
kommer gryningen

Snälla söta rara
låt mig få vara
vaken

Bara en liten stund till

Orkar inte drömma mer
om allt det som svarta eldar
belyser och tvingar mig
att i sömnens riken se
Allt det där jag aldrig fick
men som likväl
bara mig tillhörde
och inte någon annan berörde

Allt det där jag fick
som ingen
absolut ingen
någonsin borde få ge

Allt det där
jag tvingades se
och känna
Det onämnbara
bortom skräck och fasa
av alla vittnen
förträngda uppenbara

Etsat djupt inom mig
ser och känner jag
ännu dig och dig och dig
men även alla er andra
som bistod
med ert tålamod
när min själsliga frid
allt mer dog i strid
med er uppfattning
om de signaler
jag ifrån mig gav

Mitt kvantmekaniska
skrik på hjälp
ni vägrade höra

Tysta
stillatigande
åsåg ni alla
hur bit för bit
av mitt jag
grävdes ur
för att forma
den själsliga grav

Allt emedan
mina tysta skrik

på hjälp
från avgrunden
hördes skalla

Ni vände
och visade inte en min
av vad ni egentligen kände
när ni såg vad som hände

Jag vet att ni såg allt!!!

Men ni gick hem
var och en till sitt
Drog för gardinerna
tände ljusen
och bara älskade varann
än mer
Stärkta i er kärlek
och tryggare än innan
Ni fann er tröst och absolution
i det faktum
att ni själva inte behövde
befinna er i min situation

Ni ville inte se
Ni vågade inte höra
Det skulle tvingat ert samvete
att riskera er egen trygghet
Ty min belägenhet
var ju tack och lov inte er verklighet

Ser mig själv
där jag sitter uppkrupen
på en avbruten gren
ensam
rädd
övergiven
med blicken betvingande
fast beslutsam
att inte för en sekund
vika undan från

den sista trösten
jag finner
i månens sken

där jag sitter
så innerligt stilla
för att inte trilla
ännu längre ner

Om jag somnar nu

Om jag låter mig svepas bort
och ledas in
i de svarta drömmarnas land
av det osläcktas förtäcktas
betvingande lockande hand

Om jag i efterdyningen
till det som bränner
sig igenom och fram
i det otänkbara fördolda minnets
eldsvedda svarta namn

Om jag somnar
innan gryningen
möter dagen
över morgonrodnadens strand
på gränsen mellan natt och dag

där jag sitter i min ensamhet
med tunga ögonlock
och domnande armar och ben
på gränsen till vad

det nu är
som styr mitt överjag

Natten
Dagen
Det förflutna

Morgondagen

jag undrar
där jag huttrande kryper ihop
i ett hörn av stranden
på gränsen mellan land och hav

Fylld av ångest i månens sken
känner jag de svarta eldarna
belysa alltför många förflutna
tvång och krav ...

Känner sorg över allt som inte var
men blev
när de svarta eldarna tändes
och skuggorna
svepte in över land och hav

Lade mitt förflutna, min nutid och framtid
i ett ständigt mörkt flöde som med tiden
allt ljusare blev
i relation till det mörker
som ansamlades genom åren
i otakt med att allt färre
över mina gränser klev

Känner sorg blandad med
en ursinnig vrede
fylla mig inför minnet av

Så många vassa saker, handlingar och ord
som mitt inre rev upp och slet sönder
allt det där oskuldsfullt orörda
som borde få finnas orört i varje
barndoms själ

Vad kunde ha varit värre?
Inte mord!
Det hade jämförelsevis
varit en vänlig handling

Än mer sorg och smärta jag känner
inför allt som kunde blivit
men som aldrig blev av
Alla minnen jag ej längre kan finna
Allt jag minns men ej kan glömma
förtränga eller gömma
i någon grav

Stundtals i all ensamhet
bland alla minnen
som ännu stör mina sinnen
vill jag intet annat än bara få försvinna

Försvinna bort till en bättre morgondag
där alla svarta eldar ej ens i minnet
lever kvar
Vill vakna och kunna känna en
trygg och ömsint saknad
till den barndom
som borde varit
men som aldrig var

Nu vill jag bara lyckas fånga dagen
vågar inte somna nu
Vet att kärleken förmedlar livet
och att syftet med mitt liv
högst troligen är du

Om jag somnar innan dagen
skänkt mig chansen
att få ta den
ömt och varsamt i min famn

Får inte somna än
Vill inte åter vakna
utan att ha fått lära känna
dagens värme
om blott för bara en liten stund
Har allt för länge saknat
verklig mening och beständighet

i mitt överflödande händelsrika
men likväl alltför tomma liv

Men om syftet med mitt liv
så sannolikt är just du
Var är du nu?
Du som så övertygande
framhärdar att du är min blivande brud?

I norr gryningen sveper fram
stilla, tyst, sakta
smygande
steg
för
steg

Är så trött
vågar inte somna än
Men i varje litet skrymsle och vrå
där min vilja finner stöd
finns fler än två
som stjälpes över
strör drömpulver i mina ögon
och all min vilja söver ...

God natt
Dröm vackra drömmar
och sov så gott!
Är bland det sista
mitt medvetna hör
innan sömnen
sitt obevekliga intåg gör ...

Lyssnar till alla små gryningsljud
alldeles nu i efternatten

emedan molnbankarna vid horisonten
känns som vore de den församlade fronten
Blixtarna ljungar tyst i fjärran

förebådande
vad jag ännu inte vet

Jag begrundar
stillsamt uppgiven
till minnet av alla minnen
som belysts i månens sken

Insikten

Om allt
som varit
men inte längre är

Söker tröst, hopp och stöd
och vägledning
i den enda lagen

Lagen om tre
får ta hand om det förgångna

och kraften finns

Den väntar på
att jag åter ska våga gå
mot framtiden

Den väntar på
att jag ska låta mig själv få
lämna den sista striden

Men tiden väntar inte!

Författaren Peter Stjerngrim med Poeter.se id #2820 innehar upphovsrätten